
PRZYPOWIEDZIEĆ SIĘ (2) *vb pf*

o oraz pierwsze e jasne.

praet 3 sg m przypowiedziął (się) (1). ◊ [3 pl m pers przypowiedzieli się.] ◊ *con* 3 sg m by się przypowiedziął (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w. s.v. przypowiedzieć.

1. *praw. Przystąpić do sporu w toku procesu* (1) :

Zwrot: »przypowiedzieć się na pozew« (1): A ktoby więc ielcze ták vporny bydź chciał/ á przypowiedziął fie ná tákowé pozwy/ y ná nie ielliby co *in contumaciam* otrzymał/ tákowé otrzymánié nie ma mieć żadnéy ważności *SarnStat* 859.

2. [Opowiedzieć się za czymś, uznać za swoje [przy czym]: Aczkolwiek oni nam żadnego nauki swojej wyznania nie podali [...], tylko nasze tak za własne swe jako za nasze wyznali a przy nim się przypowiedzieli. *AktaSynod* I 182.]

3. *Potwierdzić, oświadczyć, przyznać się do czegoś [ad aliquid]* (1) : IN isto debito... allocutus est se alias przypovyedzyl ad promptuorium [*lege*: promptuorium] *ZapMaz II Ł* 5/40v.

Formacje współrdzenne cf POWIEDZIEĆ.

JR, (LW, MN)